

Arrest

nr. 254 260 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen in 2006 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 30 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 5 maart 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers volgend verzoek ontvankelijk. Verzoeker werd gehoord op 5 oktober 2020.

1.3. Op 5 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Al-Bathnon in de provincie Munafiya. U bent Arabier van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de islam aan.

U verliet Egypte in 2003. Op 28 augustus 2003 vroeg u in Italië internationale bescherming aan. Uw verzoek werd afgewezen. In 2006 kwam u naar België. Op 30 juli 2010 vroeg u in België internationale bescherming aan. Aangezien u reeds asiel had aangevraagd in Italië werd dat land op basis van de Dublin-II Verordening verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw verzoek onontvankelijk en nam op 14 september 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). U werd gerepatrieerd naar Italië, maar kwam al snel terug naar België.

Op 17 juli 2017 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw oordeelde de DVZ op basis van de Dublin-II Verordening dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag. De DVZ verklaarde uw verzoek onontvankelijk en nam op 23 november 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). U werd gerepatrieerd naar Italië, maar kwam opnieuw al snel terug naar België.

Op 30 januari 2019 diende u hier een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 5 maart 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek ontvankelijk. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u voor het eerst dat u in Egypte twee keer werd gearresteerd, meer bepaald in 2000 en 2002, waarbij u respectievelijk gedurende zes maanden en één jaar werd opgesloten omdat u samen met enkele van uw vrienden die lid waren van de Moslimbroeders had deelgenomen aan betogingen. U geeft tevens aan dat u sympathisant was van de Moslimbroeders en dat u soms meehielp mee bij hun activiteiten. In geval van terugkeer naar Egypte vreest u opnieuw te zullen worden gearresteerd.

U legt geen documenten voor om uw verklaringen te ondersteunen.

Op 22 oktober 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat, meester V.(...) D.(...) B.(...), waarin hij liet weten dat u volgende passage nog wilde toevoegen aan uw verklaringen: “Er is een Italiaan die in Egypte studeert en die door de Staat is gearresteerd. Ook andere journalisten uit België en andere landen worden gearresteerd omdat men deelnam aan betogingen. Met dit wil ik aantonen dat ik als Egyptenaar nog meer in gevaar ben om gearresteerd te worden. Dat ze zelfs geen genade hebben tegenover buitenlanders die verdedigd worden door hun landen. Ik heb liever hier te blijven leven op straat en te overleven van een vuilnisbak, dan dat ik teruggestuurd wordt naar Egypte, waar ik opnieuw slecht behandeld zal worden. Ik ben hier sinds 2003 en wil niet meer terugkeren naar miserie.”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Egypte diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

§ 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen over uw problemen met de Egyptische autoriteiten weten immers niet te overtuigen.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het erg bizar is dat u beweert Egypte in 2003 te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten, maar dat u deze problemen voorafgaand aan uw huidige verzoek om internationale bescherming nooit eerder hebt vermeld (CGVS, p. 18). Nochtans had u daar meerdere keren de mogelijkheid toe. U deed immers al verschillende keren een verzoek om internationale bescherming in diverse Europese landen. Zo blijkt uit uw administratief dossier dat u naast uw verzoeken in België, ook verzoeken om internationale bescherming hebt ingediend in Italië op 28 augustus 2003, in Nederland op 23 januari 2012, in Italië op 22 februari 2012 en in Zwitserland op 27 februari 2012. Gevraagd waarom u in 2003, bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in Italië, die problemen niet hebt vermeld, stelt u slechts dat u toen niet op de hoogte was van de asielprocedure. U voegt daar nog aan toe dat u in het zwart werkte en dat uw verzoek werd afgewezen (CGVS, p. 18). Eerder gaf u aan dat u in 2003 niet wist dat u asiel had aangevraagd in Italië. U stelde u dat u bij aankomst in Italië verplicht was om uw vingerafdrukken te laten nemen en dat zij dat blijkbaar beschouwden als een asielaanvraag. U zou pas tijdens uw eerste verzoek in België te weten gekomen zijn dat u reeds een asielaanvraag had gedaan in Italië (CGVS, p. 9). Dit is evenwel weinig aannemelijk.

In deze context geeft u tevens aan dat het vanaf het moment van uw vertrek uit Egypte steeds uw bedoeling was om naar België te komen. U verklaart evenwel pas in 2006 naar België te zijn gekomen. Gevraagd waarom u eerst nog drie jaar in Italië bent gebleven, stelt u dat u geprobeerd hebt om daar werk te vinden. U geeft aan dat u al vier jaar in België was voor u hier uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende in 2010. Gevraagd waarom u daar vier jaar mee hebt gewacht, stelt u dat Egyptenaren geen kans krijgen om geregulariseerd te worden in België. Geconfronteerd met de stelling dat u in België in 2010 slechts asiel hebt aangevraagd omdat u geen andere mogelijkheid zag om hier verblijfsdocumenten te krijgen, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u tijdens de twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming die u in België hebt ingediend, nooit hebt aangegeven dat u twee keer langdurig werd vastgehouden in Egypte, verklaart u louter dat u meende dat het niet nodig was. U dacht dat u op basis van uw langdurig verblijf in België meteen verblijfsdocumenten zou krijgen en hier zou kunnen werken. U erop gewezen dat indien u meteen uw werkelijke problemen had verteld, u hier dan misschien meteen internationale bescherming en daaraan gekoppelde verblijfsdocumenten had kunnen krijgen, kan u slechts beamen dat u veel tijd verloren heeft (CGVS, p. 18-19). Uw verklaringen over uw laattijdige verzoeken om internationale bescherming en het verzwijgen van uw werkelijke asielmotieven zijn evenwel geenszins aannemelijk. Dat u in België zonder aannemelijke verklaring 4 jaar hebt gewacht met een verzoek om internationale bescherming en u 16 jaar heeft gewacht voor u uw werkelijke asielmotieven hebt toevertrouwd aan de asielinstanties van een Europees land, kan dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uwen hoofde of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw verklaringen over uw voorgehouden profiel als sympathisant van de Moslimbroeders weten geenszins te overtuigen. Gevraagd waarom u sympathisant was van de Moslimbroeders komt u niet verder dan de mededeling dat Moslimbroeders vervolgd worden. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u goed vond aan de Moslimbroeders, stelt u vreemd genoeg dat zij de enigen zijn die ervoor kunnen zorgen dat Egypte een enorme vooruitgang zou boeken op wetenschappelijk vlak zodat Egypte terug het niveau van Europa zou behalen. Gevraagd wat de Moslimbroeders nog willen verwezenlijken in de maatschappij naast het brengen van vooruitgang op wetenschappelijk vlak, stelt u dat ze nieuwe ziekenhuizen en scholen willen bouwen om Egypte terug bekend te maken (CGVS, p. 6). Ook wanneer u even later wordt gevraagd naar de positie van de vrouw in de ideologie van de Moslimbroeders blijkt u niet verder te komen dan het poneren van enkele gemeenplaatsen. Zo stelt u eerst dat de Moslimbroeders de vrouw waarderen als moeder, vriendin en zus en dat vrouwen hun positie kunnen innemen in de maatschappij zoals iedereen. Gevraagd of de Moslimbroeders iets willen veranderen aan de positie van de vrouw in Egypte, kaatst u de bal terug en verklaart u louter dat gesluierd rondlopen geen islamitische kwestie is, maar dat dit ook voorkomt in de joodse en christelijke religie. Letterlijk gevraagd of de Moslimbroeders iets wilden veranderen aan de positie van de vrouw ten opzichte van de periode toen Mubarak aan de macht was en of vrouwen mochten werken onder de Moslimbroeders, stelt u dat de vrouw voordien niet werd gewaardeerd. U stelt dat tijdens het regime van de Moslimbroeders, de vrouw thuis mocht blijven om voor de kinderen te zorgen en dat ze daarvoor zou worden betaald. Maar u voegde daar aan toe dat de vrouwen zelf de keuze moesten maken, "precies

zoals hier”, waarmee u naar de situatie in België verwijst. Het voornaamste streven daarbij is volgens u dat de kinderen een goede opvoeding krijgen zodat Egypte een nieuwe generatie krijgt met artsen, ingenieurs en andere groepen waaraan de maatschappij nood heeft (CGVS, p. 6-7). Aangezien uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het voornaamste doel van de Moslimbroederschap eruit bestaat om staten te laten functioneren volgens de sharia-wetgeving en hun belangrijkste leuze “islam is de oplossing voor alles” is, is het dan ook erg vreemd dat de Moslimbroeders er volgens u vooral naar streven om wetenschappelijke vooruitgang te boeken en daarbij Europa als lichtend voorbeeld beschouwen.

Voorts legde u incoherente verklaringen af over de activiteiten van de Moslimbroeders waaraan u hebt deelgenomen. Zo verklaart u aanvankelijk dat de Moslimbroeders tijdens de ramadan collectieve maaltijden organiseren en dat u daar dikwijls aan hebt deelgenomen. Gevraagd of u ook nog bij andere activiteiten van de Moslimbroeders betrokken was, ontkent u dit ten stelligste. U voegt daar nog aan toe dat u werkte en daar geen tijd voor had (CGVS, p. 5). Vreemd genoeg verklaart u even later dat u ook verschillende keren hebt deelgenomen aan betogingen waarbij u samen met vrienden die lid waren van de Moslimbroeders ging protesteren tegen de macht van het leger in Egypte. U zou daarbij twee keer gearresteerd zijn (CGVS, p. 12-13). Dat u even voordien met geen woord hebt gerept over uw deelname aan betogingen samen met leden van de Moslimbroeders toen u expliciet werd gevraagd naar uw betrokkenheid bij activiteiten van de Moslimbroeders, is erg opmerkelijk. Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat u ook op de DVZ op geen enkel moment hebt laten optekenen dat u had deelgenomen aan betogingen samen met leden van de Moslimbroeders. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u dit element in de loop van het persoonlijk onderhoud nog hebt toegevoegd aan uw verklaringen. Uw voorgehouden betrokkenheid bij de Moslimbroeders wordt verder onderuitgehaald door uw verklaringen over de vele vrienden die nu nog steeds in de gevangenis zouden zitten (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd welke van uw vrienden die lid zijn van de Moslimbroeders momenteel nog steeds in de gevangenis zitten, stelt u dat een groot aantal onder hen zich nog steeds in de gevangenis bevindt, maar dat u zich niet meer kan herinneren wie precies (CGVS, p. 20).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van uw detenties in Egypte. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u in 2000 gedurende zes maanden werd opgesloten en dat u in 2002 gedurende één jaar werd opgesloten (Verklaring volgend verzoek dd. 17/02/2020, punt 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter het tegenovergestelde. U stelt dat u na uw laatste arrestatie gedurende zes maanden werd opgesloten en dat u tijdens uw eerste detentie voor één jaar werd opgesloten (CGVS, p. 11). Toen u hiermee werd geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw verklaringen op de DVZ correct waren. De eerste keer werd u zes maanden opgesloten en de tweede keer een jaar. Gevraagd waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud dan het tegenovergestelde had verklaard, zegt u slechts dat u dit na de pauze had willen corrigeren, maar dat u het was vergeten te melden (CGVS, p. 20). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin u werd vastgehouden en vervolgens uw verklaringen weer aanpast wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, toont andermaal het bedrieglijke karakter van uw voorgehouden asielmotieven aan.

Daarnaast zijn ook uw overige verklaringen over uw detenties geenszins aannemelijk en maken ze een bijzonder weinig doorleefde indruk. Zo is het erg bizar dat u aangeeft dat u na uw arrestaties nooit ergens van werd beschuldigd en dat u nooit werd ondervraagd. Er werd u slechts één keer gedurende tien minuten meegedeeld dat u daar moest blijven voor onbepaalde duur totdat u de les had geleerd dat u niet meer mocht deelnemen aan betogingen (CGVS, p. 13 en 17). Gevraagd wat er na uw tweede arrestatie gebeurde, antwoordt u slechts dat zich toen precies hetzelfde als bij uw eerste detentie afspeelde. Gevraagd om wat meer in detail te vertellen, komt u niet verder dan de mededeling dat het is zoals in het asielcentrum waar u nu verblijft, alleen was de detentieplaats in Egypte volledig omsingeld waardoor je er niet weg kon (CGVS, p. 15). U geeft daarbij aan dat u steeds op dezelfde locatie werd opgesloten, maar u kan vreemd genoeg niet aangeven in welke gevangenis u zich bevond. U komt niet verder dan de mededeling dat u werd vastgehouden door de staatsveiligheid op een locatie net buiten Caïro (CGVS, p. 11-12 en 15-16). Dat u niet op de hoogte bent van de locatie waar u werd vastgehouden is des te opmerkelijker daar uw familie erin geslaagd is om, mits betaling van smeergeld aan iemand van de mukhabarat, u op te sporen en vrij te krijgen (CGVS, p. 13).

Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de manier waarop uw familie u heeft vrij gekregen geenszins aannemelijk zijn. Zo heeft u er geen idee van hoeveel geld uw familie heeft betaald om u vrij te krijgen (CGVS, p. 13 en 16). U weet evenmin wie de persoon bij de mukhabarat (veiligheidsdienst) was die uw familie in ruil voor dat smeergeld heeft geholpen om u vrij te

laten (CGVS, p. 12). U vermoedt dat het twee keer dezelfde persoon is die ervoor gezorgd heeft dat u werd vrijgelaten, maar u bent dat niet zeker (CGVS, p. 16). U geeft daarbij aan dat uw broer het contact met die persoon heeft geregeld. Gevraagd hoe uw broer die persoon heeft gevonden, stelt u dat u een neef heeft die als piloot bij de overheid werkt (CGVS, p. 12). Gevraagd naar de actuele leeftijd van uw broer, stelt u dat hij momenteel 35 jaar is (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt naar de leeftijd van uw neef die piloot is, stelt u dat u twee neven heeft die piloot zijn. Ze zijn respectievelijk 25 en 27 jaar oud (CGVS, p. 19). Dit impliceert evenwel dat uw broer op het moment van uw eerste vrijlating, in het jaar 2000, 15 jaar oud was en dat uw neven toen respectievelijk 5 en 7 jaar oud waren. Bijgevolg is het totaal onaannemelijk dat uw broer er 20 jaar geleden met de hulp van uw neef in geslaagd zou zijn om uw vrijlating te regelen mits omkoping van een medewerker van de veiligheidsdienst. Geconfronteerd met de jonge leeftijd van uw broer op het moment van uw eerste vrijlating, stelt u slechts dat men in Egypte vanaf de leeftijd van 10 jaar op iemand kan rekenen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de jonge leeftijd van uw neven op het moment van uw vrijlating stelt u dat u een grote familie heeft en dat velen onder hen belangrijke functies hebben binnen de overheid. U voegt daar aan toe dat zij u hebben geholpen. Gevraagd waarom u dan even voordien expliciet had vermeld dat u hulp had gekregen van uw neef, stelt u slechts dat het allemaal neven zijn van u. En dat uw neven allemaal artsen en ingenieurs zijn en dat er ook landbouwers en arbeiders tussen zitten (CGVS, p. 19). Deze verklaring is echter geenszins in staat bovenstaande incoherenties te verhelderen. Hierbij moet bovendien nog worden gewezen op uw eerdere verklaring bij aanvang van het onderhoud. Toen werd u immers reeds gevraagd of u familieleden heeft die werken voor de autoriteiten in Egypte. U gaf toen louter aan dat u één neef heeft die als piloot bij de luchtmacht werkt (CGVS, p. 9).

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat u aangeeft te vrezen dat u in geval van terugkeer meteen zal worden gearresteerd in Egypte omdat uw naam er nog steeds 'in het systeem' zit. Gevraagd hoe u weet dat u nog steeds wordt gezocht, stelt u dat er miljoenen dossiers van gevangenen zijn. U moet evenwel toegeven dat u sinds uw vertrek uit Egypte geen advocaat hebt gecontacteerd om te zien of u daar nog steeds wordt gezocht. U vermeldt daarbij nog dat iedereen die u kent momenteel in de gevangenis zit (CGVS, p. 18). Zoals hierboven reeds werd aangegeven bleek u evenwel geen enkele naam te kunnen noemen van uw kennissen binnen de Moslimbroeders die momenteel opgesloten zijn in de gevangenis (CGVS, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw voorgehouden problemen met de Egyptische autoriteiten aannemelijk te maken.

De opmerkingen die uw advocaat nog bezorgde aan het CGVS op 22 oktober 2020 omtrent de arrestatie van een Italiaan en van andere buitenlanders in Egypte zijn niet in staat deze conclusie te wijzigen. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die andere personen in Egypte zouden kunnen hebben.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina"

provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) 3.2.1.1. Het CGVS is verbaasd dat verzoeker er niet aan heeft gedacht om rechtstreeks asiel aan te vragen. Verzoeker heeft echter familie die al lang in België woont en nooit asiel heeft aangevraagd. (…)

Hij probeerde zijn situatie echter via andere procedures te regulariseren (pagina 9, CGVS), toen hij zich realiseerde dat het moeilijk was om zich zonder verblijf in België te vestigen.

Het lijkt dan ook logisch dat verzoeker asiel niet als de eerste oplossing zag om uit zijn land te blijven. Hij zocht niet echt naar een specifiek beschermingsstatuut; hij redeneerde enkel dat als hij in België kon werken en wonen, ver van Egypte, zijn leven niet langer in gevaar zou zijn.

Verzoeker geeft aan via vrienden vernomen te hebben dat hij, als hij asiel zou aanvragen, riskeert te zullen worden teruggestuurd naar Egypte. Hij vertrouwde bovendien het systeem niet meer dat hem meerdere keren naar Italië heeft teruggestuurd. (…)

Bovenal wilde hij de fouten uit het verleden rechtzetten: Egypte ontvluchten om zijn leven te beschermen en werken om zijn schuld aan zijn familie terug te betalen, waarvan hij zegt dat dit zijn fout is. (…)

In Italië is het anders, hij werd verplicht om zijn vingerafdrukken te geven. (…)

3.2.1.2. Het CGVS lijkt de mening van de verzoeker over de Moslimbroeders niet te begrijpen. De beschrijving door verzoeker van de ideeën van deze beweging lijkt ver verwijderd van de informatie die het CGVS over dit onderwerp heeft. (…)

Het lijkt er echter op dat de Moslimbroeders inderdaad lang heeft gepleit voor vooruitgang in de Egyptische samenleving en niet tegen de deelname van vrouwen aan de politiek is (ook al is die niet zo belangrijk als die van Europese vrouwen) (…)

Dit verklaart waarom verzoeker deze mening op deze beweging heeft ontwikkeld. In de jaren 1990 tot 2000, toen verzoeker door zijn activisme in Egypte belangstelling kreeg voor de Moslimbroederschap, pleitte deze beweging in feite voor de deelname van vrouwen aan de maatschappij en leek het een belofte van welvaart voor het Egyptische volk.

3.2.1.3. Betreffende zijn aanhoudingen, kan de verzoeker niet zeggen waar de gevangenis zich bevond, maar er moet worden opgemerkt dat hij wel kan zeggen dat het 4 of 5 uur rijden was en dat hij geblinddoekt was (pagina 11, notities). Deze toelichting merkt het CGVS niet op, terwijl zij redelijkerwijs kan verklaren dat de verzoeker de locatie van de gevangenis niet kon geven. (…)

Bovendien, concludeert het CGVS dat het relaas niet waarschijnlijk is omdat hij het bij het verkeerde eind zou hebben gehad en zijn twee aanhoudingen zou hebben verward. Alleen wisselde hij de duur van de detentie tussen de eerste en de tweede detentie, terwijl het een simpele vergissing was dat hij onmiddellijk toegaf. Er moet ook worden opgemerkt dat deze detenties meer dan 20 jaar geleden plaatsvonden en dat de heer vluchtte zonder het minste document, dus zonder de mogelijkheid om naar schriftelijke gegevens te verwijzen. Bovendien werd verzoeker gediagnosticeerd met depressie en melancholie, vóór dit interview en had hij altijd grote moeite om het verleden te beleven. (…)

3.2.1.4. Bovendien legt verzoeker uit dat hij de Moslimbroeders ondersteunt, deelneemt aan demonstraties en andere activiteiten met leden, terwijl de IOC-focus uitlegt dat:

« Op 24 maart 2014 veroordeelt een rechter in de stad Minya, ten zuiden van Cairo, 529 aanhangers van het Moslimbroederschap ter dood voor de moord op een agent. Vanaf de machtsovername in juli 2013 tot eind maart 2014 zijn er tussen de 16.000 (volgens de politie) en de 23.000 opposanten (volgens mensenrechtenorganisaties) opgepakt, schrijft de Britse krant The Guardian »

Verzoeker nam niet deel aan veel activiteiten, maar hij was nog erg jong en hij besepte al snel dat het gevaarlijk was. Er zijn al vreselijke dingen met hem gebeurd toen hij een paar betogingen had gedaan en diners bijwoonde. Door zijn activisme is zijn leven meerdere keren ernstig bedreigd.

Het simpele feit de Moslimbroederschap in Egypte te steunen, is inderdaad zo ernstig dat het uitkomen voor die mening de oorzaak kan zijn van ernstige vervolgingen.

Hij kan niet naar Egypte terugkeren omdat hij ondergedoken zal moeten leven en nooit zijn mening over de Moslimbroeders zal kunnen uiten.”

In een tweede onderdeel verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing melding maakt van grote instabiliteit, met name in Cairo en Gizeh maar besluit door te zeggen: *“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare Informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”* Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal niet uitlegt waarom zij tot deze conclusie komt. Hij benadrukt dat hij in Cairo woonde en herhaalt nogmaals dat het Commissariaat-generaal uitlegt dat de veiligheidssituatie in deze regio onstabiel is. Verzoeker haalt een aantal rapporten aan over de situatie van onveiligheid in Cairo waaruit moet blijken dat burgers, wanneer ze niet rechtstreeks het doelwit zijn, zij toch meer en meer het risico lopen om slachtoffer te worden als 'collateral damage'. Verzoeker betoogt op basis van de door hem bijgebrachte informatie dat Cairo het toneel is van gewapende conflicten tussen enerzijds gewapende groeperingen die als terroristische groeperingen worden aangemerkt, en anderzijds de politie. Bovendien is dit geweld niet alleen willekeurig omdat het soms rechtstreeks op de burgerbevolking is gericht. Verzoeker meent dat hij aldus dagelijks zijn leven zou riskeren door vervoer te nemen, naar de markt of de moskee te gaan of gewoon door de straten van de hoofdstad te lopen en dat bijgevolg, na zorgvuldig onderzoek van de veiligheidssituatie in de stad, niet redelijkerwijs kan worden besloten dat hij daarheen kan terugkeren zonder zijn leven of zijn integriteit in gevaar te brengen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij in België zonder aannemelijke verklaring 4 jaar lang heeft gewacht met een verzoek om internationale bescherming en dat hij 16 jaar heeft gewacht voor hij zijn werkelijke asielmotieven heeft toevertrouwd aan de asielinstanties van een Europees land geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in zijn hoofde of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) zijn verklaringen over zijn voorgehouden profiel als sympathisant van de Moslimbroeders geenszins weten te overtuigen, en aangezien uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het voornaamste doel van de Moslimbroederschap eruit bestaat om staten te laten functioneren volgens de sharia-wetgeving en hun voornaamste leuze “islam is de oplossing voor alles” is, het dan ook erg vreemd is dat de Moslimbroeders er volgens verzoeker vooral naar streven om wetenschappelijke vooruitgang te boeken en daarbij Europa als lichtend voorbeeld nemen, (iii) hij incoherente verklaringen aflegt over de activiteiten van de Moslimbroeders waaraan hij heeft deelgenomen en zijn voorgehouden betrokkenheid bij de Moslimbroeders verder wordt onderuitgehaald door zijn verklaringen over de vele vrienden die nu nog steeds in de gevangenis zouden zitten, waarbij hij zich echter niet kan herinneren wie precies, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van zijn detenties in Egypte, die hij vervolgens weer aanpast wanneer hij daarmee wordt geconfronteerd, wat andermaal het bedrieglijk karakter van zijn voorgehouden asielmotieven aantoont, ook zijn overige verklaringen over zijn detenties geenszins aannemelijk zijn en een bijzonder weinig doorleefde indruk maken, zoals wordt toegelicht, hij vreemd genoeg niet kan aangeven in welke gevangenis hij zich bevond, wat des te opmerkelijker is daar zijn familie erin geslaagd is om, mits betaling van smeergeld aan iemand van de mukhabarat, hem op te sporen en vrij te krijgen, en ook zijn verklaringen over de manier waarop zijn familie hem heeft vrij gekregen geenszins aannemelijk zijn, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) hij aangeeft te vrezen dat hij in geval van terugkeer meteen zal worden gearresteerd omdat zijn naam nog steeds ‘in het systeem’ zit, doch hij moet toegeven dat hij sinds zijn vertrek uit Egypte geen advocaat heeft gecontacteerd om te zien of hij daar nog steeds wordt gezocht en hij bovendien geen enkele naam kan noemen van zijn kennissen binnen de Moslimbroeders die momenteel opgesloten zijn in de gevangenis, (vi) de opmerkingen die zijn advocaat nog bezorgde omtrent de arrestatie van een Italiaan en andere buitenlanders in Egypte niet in staat zijn de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen daar de hoger aangehaalde argumenten aantonen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die andere personen in Egypte zouden kunnen hebben en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 november 2020 (CG nr. 1016894Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, slaagt verzoeker er immers niet in de door hem voorgehouden problemen met de Egyptische autoriteiten aannemelijk te maken.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er vooreerst terecht op dat de vaststelling dat verzoeker in België zonder aannemelijke verklaring 4 jaar lang heeft gewacht met het indienen van een eerste verzoek om internationale bescherming en dat hij maar liefst 16 jaar heeft gewacht voor hij zijn werkelijke asielmotieven heeft toevertrouwd aan de asielinstanties van een Europees land geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het erg bizar is dat u beweert Egypte in 2003 te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten, maar dat u deze problemen voorafgaand aan uw huidige verzoek om internationale bescherming nooit eerder hebt vermeld (CGVS, p. 18). Nochtans had u daar meerdere keren de mogelijkheid toe. U deed immers al verschillende keren een verzoek om internationale bescherming in diverse Europese landen. Zo blijkt uit uw administratief dossier dat u naast uw verzoeken in België, ook verzoeken om internationale bescherming hebt ingediend in Italië op 28 augustus 2003, in Nederland op 23 januari 2012, in Italië op 22 februari 2012 en in Zwitserland op 27 februari 2012. Gevraagd waarom u in 2003, bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in Italië, die problemen niet hebt vermeld, stelt u slechts dat u toen niet op de hoogte was van de asielprocedure. U voegt daar nog aan toe dat u in het zwart werkte en dat uw verzoek werd afgewezen (CGVS, p. 18). Eerder gaf u aan dat u in 2003 niet wist dat u asiel had aangevraagd in Italië. U stelde u dat u bij aankomst in Italië verplicht was om uw vingerafdrukken te laten nemen en dat zij dat blijkbaar beschouwden als een asielaanvraag. U zou pas tijdens uw eerste verzoek in België te weten gekomen zijn dat u reeds een asielaanvraag had gedaan in Italië (CGVS, p. 9). Dit is evenwel weinig aannemelijk. In deze context geeft u tevens aan dat het vanaf het moment van uw vertrek uit Egypte steeds uw bedoeling was om naar België te komen. U verklaart evenwel pas in 2006 naar België te zijn gekomen. Gevraagd waarom u eerst nog drie jaar in Italië bent gebleven, stelt u dat u geprobeerd hebt om daar werk te vinden. U geeft aan dat u al vier jaar in België was voor u hier uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende in 2010. Gevraagd waarom u daar vier jaar mee hebt gewacht, stelt u dat Egyptenaren geen kans krijgen om geregulariseerd te worden in België. Geconfronteerd met de stelling dat u in België in 2010 slechts asiel hebt aangevraagd omdat u geen andere mogelijkheid zag om hier verblijfsdocumenten te krijgen, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u tijdens de twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming die u in België hebt ingediend, nooit hebt aangegeven dat u twee keer langdurig werd vastgehouden in Egypte, verklaart u louter dat u meende dat het niet nodig was. U dacht dat u op basis van uw langdurig verblijf in België meteen verblijfsdocumenten zou krijgen en hier zou kunnen werken. U erop gewezen dat indien u meteen uw werkelijke problemen had verteld, u hier dan misschien meteen internationale bescherming en daaraan gekoppelde verblijfsdocumenten had kunnen krijgen, kan u slechts beamen dat u veel tijd verloren heeft (CGVS, p. 18-19). Uw verklaringen over uw laattijdige verzoeken om internationale bescherming en het*

verwijzen van uw werkelijke asielmotieven zijn evenwel geenszins aannemelijk. Dat u in België zonder aannemelijke verklaring 4 jaar hebt gewacht met een verzoek om internationale bescherming en u 16 jaar heeft gewacht voor u uw werkelijke asielmotieven hebt toevertrouwd aan de asielinstanties van een Europees land, kan dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uwen hoofde of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij al vier jaar in België woonde vooraleer hij in 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Een dergelijke houding getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker familie heeft die al lang in België woont en nooit asiel heeft aangevraagd, dat hij niet echt zocht naar een specifiek beschermingsstatuut en hij er dus niet aan gedacht heeft om asiel aan te vragen, dat hij bovenal wilde werken om zijn schuld aan zijn familie terug te betalen en dat hij redeneerde dat als hij in België kon werken en wonen, ver van Egypte, zijn leven niet langer in gevaar zou zijn, brengt verzoeker geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. Wat betreft verzoekers stelling dat hij via vrienden had vernomen dat hij, als hij asiel zou aanvragen, riskeerde te zullen worden teruggestuurd naar Egypte, merkt de Raad op dat verzoeker jarenlang illegaal in België heeft verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat hij het systeem niet meer vertrouwde dat hem meerdere keren naar Italië heeft teruggestuurd, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk verklaren waarom verzoeker na zijn aankomst in België vier jaar heeft gewacht alvorens zich een eerste keer in België vluchteling te verklaren vermits het pas naar aanleiding van dit eerste verzoek was dat verzoeker een eerste keer werd gerepatriëerd naar Italië. Dat verzoeker zich pas vier jaar na zijn aankomst in België een eerste keer vluchteling heeft verklaard, naar eigen zeggen omdat Egyptenaren geen kans krijgen om geregulariseerd te worden in België en hij dus geen andere weg zag om hier verblijfspapieren te krijgen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), toont ontegensprekelijk aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat hij met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Dat verzoeker bovendien pas in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming in België, 16 jaar na zijn vertrek uit Egypte en niettegenstaande hij voordien al verschillende keren een verzoek om internationale bescherming indiende in diverse Europese landen, zijn werkelijke asielmotieven uit de doeken doet, kan op geen enkele wijze worden verschoond. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om

internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, de reisroute en reisdocumenten, en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad benadrukt te dezen nog dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt en dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse en/of onvolledige verklaringen in eerdere verzoeken om internationale bescherming. Indien verzoeker daadwerkelijk vreest voor zijn leven zoals hij beweert, had hij er bovendien alle belang bij om van meet af aan de waarheid te vertellen en een duidelijk en correct zicht te bieden op de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, vormt opnieuw een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

2.4.2. Los van het voorgaande, kunnen ook verzoekers verklaringen omtrent de door hem ondergane vervolgingsfeiten en de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Egypte de Raad allerminst overtuigen.

Nog daargelaten het feit dat verzoeker, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, geenszins overtuigende verklaringen aflegt over zijn voorgehouden profiel als sympathisant van de Moslimbroeders en hij bovendien incoherente verklaringen aflegt over de activiteiten van de Moslimbroeders waaraan hij heeft deelgenomen, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij omwille van zijn beweerde sympathie voor de Moslimbroeders door de Egyptische autoriteiten werd en tot op heden wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Verzoeker beweert dat hij in Egypte twee keer werd gearresteerd, meer bepaald in 2000 en 2002, omdat hij had deelgenomen aan betogingen. Omtrent deze betogingen verklaarde verzoeker: *“Hoe vaak bent u gaan protesteren? Ongeveer vijf keer. Met wie bent u dan gaan protesteren? Allemaal samen. De moslimbroeders, christenen, salafisten, gewone bevolking. We eisten bloem, olie en om voedsel te krijgen. (...) U bent toen tijdens een betoging gearresteerd? Ja. Werd u na uw arrestatie ergens van beschuldigd? Neen. (...) Wanneer bent u de tweede keer gearresteerd? In 2002, ook door een betoging. Met wie was u toen aan het betogen? Dezelfde betoging. Dezelfde mensen. Moslims, christenen. Ze eisen gewone dingen. En ik heb deelgenomen met hen. Als u ging betogingen, ging u dan samen met vrienden of een bepaalde groep? De eerste keer was met vrienden. De tweede keer was een betoging. Ik vroeg waarom ze betoogden. Ze zeiden dat ze meer ontwikkeling en vrijheid wilden. En ik heb deelgenomen met hen. De vrienden, waarmee u de eerste keer ging betogen, behoorden die tot een bepaalde politieke beweging? Gewone mensen die meer vroegen voor hun leven. Ze waren van de moslimbroeders. Ging u altijd betogen met vrienden die lid waren van de moslimbroeders? Neen. Ik heb deelgenomen met hen in drie betogingen. Waarvan ik twee keer gearresteerd ben. Als ik het goed begrijp was u, telkens u gearresteerd werd, aan het betogen met vrienden die lid zijn van de moslimbroeders? Bij ons zijn er moslims soennieten en christenen. Zij betogen altijd samen. Daar gaat het niet over. Toen u aan het betogen was. De mensen die rond u stonden, waren dat uw vrienden die lid waren van de moslimbroeders? Ik heb het gezegd en zal het nog 20 keer zeggen: dat zijn moslims en christenen samen. (...) Werd u de tweede keer ergens van beschuldigd? Neen. Er wordt gezegd dat ik deelnam aan betoging en ze doen dat om de activiteiten van de mensen lam te leggen. De mensen kunnen niet meer normaal werken.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-15). Zo aan verzoekers beweerde arrestaties al enig geloof zou worden gehecht, *quod non* zoals blijkt uit wat volgt, dient gelet op deze verklaringen aldus te worden vastgesteld dat verzoeker werd opgepakt als gewone deelnemer aan manifestaties, waar mensen van verschillende religies en diverse bevolkingsgroepen betoogden voor betere leefomstandigheden. Nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij specifiek zou zijn gevisieerd door de ordediensten omwille van een vermeende betrokkenheid bij of sympathie voor de Moslimbroeders. Dit blijkt overigens tevens uit verzoekers verklaringen, waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud liet optekenen dat hij door de overheid nergens van werd verdacht en dat hij buiten de vijf betogingen waaraan hij heeft deelgenomen nooit in contact is gekomen met of werd benaderd door de Egyptische veiligheidsdiensten of staatsveiligheid (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker brengt bovendien geen enkele concrete indicatie bij waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte problemen zou kennen met de autoriteiten. Hij kwam dienaangaande tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan de ongefundeerde stelling *“Zolang mijn naam wordt vermeld op hun systeem. Dat betekent dat om het even waar ze mij zien, ik zal worden opgepakt.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), hetgeen, het voorgaande indachtig, bezwaarlijk kan volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan

van een actuele nood aan internationale bescherming. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat door zijn activisme zijn leven meerdere keren ernstig is bedreigd en dat hij in het geval van een terugkeer naar Egypte ondergedoken zal moeten leven en nooit zijn mening over de Moslimbroeders zal kunnen uiten.

Het voorgaande geldt des te meer aangezien, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, bovendien niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij naar aanleiding van zijn arrestaties respectievelijk gedurende zes maanden en één jaar werd opgesloten en slechts mits betaling van smeergeld door zijn familie kon vrijkomen.

Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct het volgende op: *“Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van uw detenties in Egypte. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u in 2000 gedurende zes maanden werd opgesloten en dat u in 2002 gedurende één jaar werd opgesloten (Verklaring volgend verzoek dd. 17/02/2020, punt 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter het tegenovergestelde. U stelt dat u na uw laatste arrestatie gedurende zes maanden werd opgesloten en dat u tijdens uw eerste detentie voor één jaar werd opgesloten (CGVS, p. 11). Toen u hiermee werd geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw verklaringen op de DVZ correct waren. De eerste keer werd u zes maanden opgesloten en de tweede keer een jaar. Gevraagd waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud dan het tegenovergestelde had verklaard, zegt u slechts dat u dit na de pauze had willen corrigeren, maar dat u het was vergeten te melden (CGVS, p. 20). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin u werd vastgehouden en vervolgens uw verklaringen weer aanpast wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, toont andermaal het bedrieglijke karakter van uw voorgehouden asielmotieven aan.”* Dat het een simpele vergissing betrof waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de duur van zijn detenties verwisselde, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, overtuigt de Raad geenszins. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker meermaals uitdrukkelijk verklaarde dat hij in 2000 gedurende één jaar werd opgesloten en dat hij in 2002 gedurende zes maanden werd opgesloten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en p. 15). Dat verzoeker zich hieromtrent herhaaldelijk zou hebben vergist kan niet in redelijkheid worden aangenomen. Ook de argumentatie dat de detenties meer dan 20 jaar geleden plaatsvonden, dat verzoeker bovendien werd gediagnosticeerd met depressie en melancholie en dat hij voor het persoonlijk onderhoud altijd grote moeite had om het verleden te herbeleven, kan niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden over de duur van verzoeker zijn detenties te vergoelijken of uit te klaren. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat de door verzoeker beweerde detenties een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, een grote impact moeten hebben gehad op verzoeker en, aangezien hij om deze reden zijn land van herkomst heeft verlaten, van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, zodat dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo deze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij correct zou kunnen duiden hoe lang hij na elke arrestatie werd opgesloten en dat hij hieromtrent duidelijke, eensluidende en geloofwaardige verklaringen kan afleggen en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen, wat *in casu* niet het geval is zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande in het verzoekschrift, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan bovendien op generlei wijze blijken dat hij niet in staat zou zijn om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die aan de basis zouden liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielrelaas op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de notities van het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker voorts opmerkt dat hij niet kan zeggen waar de gevangenis zich bevond maar hij wel kan zeggen dat het 4 of 5 uur rijden was en dat hij geblinddoekt werd, hetgeen kan verklaren waarom hij de locatie van de gevangenis niet kon geven, brengt hij bovendien geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt als volgt:

“Daarnaast zijn ook uw overige verklaringen over uw detenties geenszins aannemelijk en maken ze een bijzonder weinig doorleefde indruk. Zo is het erg bizar dat u aangeeft dat u na uw arrestaties nooit ergens van werd beschuldigd en dat u nooit werd ondervraagd. Er werd u slechts één keer gedurende tien minuten meegedeeld dat u daar moest blijven voor onbepaalde duur totdat u de les had geleerd dat u niet meer mocht deelnemen aan betogingen (CGVS, p. 13 en 17). Gevraagd wat er na uw tweede arrestatie gebeurde, antwoordt u slechts dat zich toen precies hetzelfde als bij uw eerste detentie afspeelde. Gevraagd om wat meer in detail te vertellen, komt u niet verder dan de mededeling dat het is zoals in het asielcentrum waar u nu verblijft, alleen was de detentieplaats in Egypte volledig omsingeld waardoor je er niet weg kon (CGVS, p. 15). U geeft daarbij aan dat u steeds op dezelfde locatie werd opgesloten, maar u kan vreemd genoeg niet aangeven in welke gevangenis u zich bevond. U komt niet verder dan de mededeling dat u werd vastgehouden door de staatsveiligheid op een locatie net buiten Cairo (CGVS, p. 11-12 en 15-16). Dat u niet op de hoogte bent van de locatie waar u werd vastgehouden is des te opmerkelijker daar uw familie erin geslaagd is om, mits betaling van smeergeld aan iemand van de mukhabarat, u op te sporen en vrij te krijgen (CGVS, p. 13).”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de manier waarop uw familie u heeft vrij gekregen geenszins aannemelijk zijn. Zo heeft u er geen idee van hoeveel geld uw familie heeft betaald om u vrij te krijgen (CGVS, p. 13 en 16). U weet evenmin wie de persoon bij de mukhabarat (veiligheidsdienst) was die uw familie in ruil voor dat smeergeld heeft geholpen om u vrij te laten (CGVS, p. 12). U vermoedt dat het twee keer dezelfde persoon is die ervoor gezorgd heeft dat u werd vrijgelaten, maar u bent dat niet zeker (CGVS, p. 16). U geeft daarbij aan dat uw broer het contact met die persoon heeft geregeld. Gevraagd hoe uw broer die persoon heeft gevonden, stelt u dat u een neef heeft die als piloot bij de overheid werkt (CGVS, p. 12). Gevraagd naar de actuele leeftijd van uw broer, stelt u dat hij momenteel 35 jaar is (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt naar de leeftijd van uw neef die piloot is, stelt u dat u twee neven heeft die piloot zijn. Ze zijn respectievelijk 25 en 27 jaar oud (CGVS, p. 19). Dit impliceert evenwel dat uw broer op het moment van uw eerste vrijlating, in het jaar 2000, 15 jaar oud was en dat uw neven toen respectievelijk 5 en 7 jaar oud waren. Bijgevolg is het totaal onaannemelijk dat uw broer er 20 jaar geleden met de hulp van uw neef in geslaagd zou zijn om uw vrijlating te regelen mits omkoping van een medewerker van de veiligheidsdienst. Geconfronteerd met de jonge leeftijd van uw broer op het moment van uw eerste vrijlating, stelt u slechts dat men in Egypte vanaf de leeftijd van 10 jaar op iemand kan rekenen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de jonge leeftijd van uw neven op het moment van uw vrijlating stelt u dat u een grote familie heeft en dat velen onder hen belangrijke functies hebben binnen de overheid. U voegt daar aan toe dat zij u hebben geholpen. Gevraagd waarom u dan even voordien expliciet had vermeld dat u hulp had gekregen van uw neef, stelt u slechts dat het allemaal neven zijn van u. En dat uw neven allemaal artsen en ingenieurs zijn en dat er ook landbouwers en arbeiders tussen zitten (CGVS, p. 19). Deze verklaring is echter geenszins in staat bovenstaande incoherenties te verhelderen. Hierbij moet bovendien nog worden gewezen op uw eerdere verklaring bij aanvang van het onderhoud. Toen werd u immers reeds gevraagd of u familieleden heeft die werken voor de autoriteiten in Egypte. U gaf toen louter aan dat u één neef heeft die als piloot bij de luchtmacht werkt (CGVS, p. 9).”* Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen, die door verzoeker in het verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten en die dienvolgens onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas.

2.4.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerminst het geval is gebleken.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’, die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in Egypte, en in Cairo in het bijzonder, veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad echter van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er

actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Egypte echter niet aan voormelde voorwaarden.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS